

AUTOREFERAT

1. Imię i nazwisko: Ayham Hammour

2. Posiadane stopnie i tytuły:

- 2009 – licencjat, Wydział Instrumentalny Higher Institute of Music w Damaszku (Syria), studia pięcioletnie
- 2009 – lekarz dentysta, Wydział Stomatologii Uniwersytetu Damasceńskiego w Damaszku (Syria), studia pięcioletnie
- 2012 – magister sztuki, Wydział Instrumentalny Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie, klasa fortepianu prof. Mirosława Herbowskiego
- 2021 – ukończenie studiów doktoranckich na Wydziale Instrumentalnym Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi, klasa fortepianu prof. Mariusza Drzewickiego
- 2022 – doktor sztuk muzycznych, Akademia Muzyczna im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi, promotor: prof. Mariusz Drzewicki, tytuł rozprawy doktorskiej: *Programowość, innowacyjność i dramaturgia w sonatach fortepianowych Siergieja Rachmaninowa*

3. Dotychczasowe zatrudnienie w placówkach artystycznych i dydaktycznych:

- 2008–2010 Alshabiba Music School w Damaszku, nauczyciel fortepianu w szkole muzycznej I i II stopnia
- 2009–2010 Higher Institute of Music w Damaszku, nauczyciel fortepianu, akompaniator
- od 2012 Szkoła Muzyczna I i II stopnia im. Bronisława Rutkowskiego w Krakowie, nauczyciel gry na fortepianie, akompaniator
- 2012–2017 Szkoła Muzyczna I stopnia w Domosławicach, nauczyciel fortepianu, kierownik Sekcji Fortepianu w latach 2014–2016
- od 2019 Instytut Muzyki Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach, adiunkt na stanowisku badawczo-dydaktycznym

Przebieg edukacji muzycznej:

Moja muzyczna podróż rozpoczęła się w wieku sześciu lat w Damaszku. Pierwszą nauczycielką gry na fortepianie była moja mama, pochodząca z artystycznej rodziny Bendalych. Założona w latach 70. XX wieku przez moich dziadków Edwarda Bendaly'ego i Naemę Bittar Bendaly Family, znana w całym świecie arabskim formacja muzyczna z Libanu, kraju o niezwykle bogatej i różnorodnej kulturze muzycznej, była jednym z pierwszych zespołów rodzinnych w regionie, łączącym zachodnie brzmienia popu z orientalną melodyką i rytmiką zakorzenioną w tradycji arabskiej. Zyskała ogromną popularność dzięki oryginalności stylu, bogactwu aranżacyjnemu i wyjątkowej aurze wspólnoty, jaką tworzyła cała rodzina – rodzice i dwanaścioro dzieci występujący razem na scenie. W okresie politycznych napięć i krwawej wojny domowej w Libanie, której skutki do dziś odczuwa cały naród libański, ich muzyka niosła przesłanie nadziei, jedności i radości, stając się ważnym elementem kulturowego dziedzictwa kraju. Mój ojciec również wykazywał zdolności muzyczne, chętnie akompaniował i występował z Bendaly Family, realizując partie gitary basowej.

W wieku sześciu lat rozpocząłem naukę gry na fortepianie w Arabskim Instytucie Muzyki (The Arab Institute of Music), w klasie fortepianu prof. Cynthii Al-Wadi – znakomitej brytyjskiej pianistki, absolwentki Royal Academy of Music w Londynie. Profesor Al-Wadi wraz ze swoim mężem, wybitnym dyrygentem Solhim Al-Wadim, założyli w latach 60. XX wieku Arabski Instytut Muzyki, który odegrał kluczową rolę w rozwoju szkolnictwa muzycznego w regionie Bliskiego Wschodu. Stworzony przez nich dwustopniowy system edukacji muzycznej, zbliżony do modelu funkcjonującego w Polsce, łączył podstawowe i średnie kształcenie muzyczne w ramach jednej instytucji. W latach 80. państwo Al-Wadi powołali do życia Higher Institute of Music, oferujący pięcioletnie studia licencjackie w zakresie gry instrumentalnej oraz teorii muzyki. System kształcenia wzorowany był w dużej mierze na radzieckim modelu edukacji, a kadra dydaktyczna składała się głównie z absolwentów konserwatoriów w Moskwie i Petersburgu, co wynikało z ówczesnych zależności polityczno-gospodarczych między Syrią a Związkiem Radzieckim.

Miałem wyjątkowe szczęście kształcić się przez siedemnaście lat w klasie fortepianu prof. Cynthii Al-Wadi, której rola w moim rozwoju muzycznym była fundamentalna. Pani profesor, pedagog o niezwyklej wrażliwości i szerokiej kulturze artystycznej, potrafiła trafnie rozpoznać indywidualne predyspozycje ucznia i ukierunkować nauczanie w sposób wspierający jego naturalny rozwój. Jej ciepłe, indywidualne podejście stanowiło dla mnie ogromną motywację do pracy, a zarazem kształtowało głęboką więź z muzyką jako przestrzenią duchowego dialogu.

Na wczesnym etapie nauki dydaktyka prof. Al-Wadi opierała się na klasycznym repertuarze – utworach Bacha, Haydna, Clementiego, Mozarta i Beethovena – które stworzyły solidny fundament techniczny i estetyczny mojego dalszego rozwoju. W kolejnych latach repertuar poszerzał się o twórczość Chopina, Schuberta i Brahmsa, a także kompozytorów XX wieku, wprowadzając mnie w coraz głębsze doświadczenie ekspresji, poezji i filozoficznej refleksji obecnej w muzyce romantycznej.

Dla mojej Profesora ważne było nie tylko wpojenie mi podstaw muzycznych, opartych na wyobraźni orkiestrowej i operowej, ale także świadomego posługiwania się aparatem wykonawczym, z dbałością o precyzję, naturalne śpiewne frazowanie i przejrzystość w dźwięku. Dzięki pasji pedagogicznej oraz niezwyklej uprzejmości prof. Al-Wadi miałem możliwość korzystania z jej prywatnej biblioteki fonograficznej, którą przywiozła z zagranicy w czasach, gdy dostęp do nagrań muzycznych był w Syrii bardzo ograniczony. Mogłem kopiować kasety i płyty z interpretacjami legendarnych pianistów – Horowitza, Richtera, Rubinsteina, Aszkenaziego, Arraua, Argerich – oraz nagraniami symfonicznymi w wykonaniu Filharmoników Berlińskich i Filharmoników Wiedeńskich pod batutą Karajana, Abbada, Muttiego i Barenboima. Słuchałem ich bez końca, zafascynowany niezwykłością interpretacji, bogactwem barw, wyobraźnią i narracyjną głębią, jaką wnosili do każdego utworu. To doświadczenie w sposób zasadniczy kształtowało moje ucho, wyobraźnię i świadomość stylu, stając się integralnym elementem mojego artystycznego dojrzewania.

W 1996 roku zdobyłem I nagrodę w organizowanym przez szkołę konkursie pianistycznym, co zaowocowało moim dwukrotnym występem z Narodową Orkiestrą Symfoniczną, z którą wykonałem *Koncert D-dur* nr 11 Josepha Haydna; wystąpiłem również solowo w Bibliotece Narodowej.

W roku 2004 rozpocząłem studia licencjackie w Higher Institute of Music w Damaszku, które ukończyłem w roku 2009. W czasie pięcioletniej nauki miałem możliwość zapoznania się z szerokim repertuarem solowym i kameralnym. Na zakończenie studiów zgodnie z wymogami zaprezentowałem program solowy oraz koncert fortepianowy.

Podczas studiów starałem się regularnie poszerzać swoje horyzonty artystyczne, uczestnicząc w warsztatach pianistycznych organizowanych za granicą. W 2005 roku odbyłem kurs mistrzowski w Szombathely na Węgrzech, w 2006 roku w Pradze, a w 2008 roku w Rzeszowie. To właśnie te ostatnie warsztaty rozpały moją miłość do Polski i do polskiej pianistyki. Byłem pod ogromnym wrażeniem poziomu artystycznego młodych wykonawców, a także uroku polskiego krajobrazu,

bogatej historii i głęboko zakorzenionej tradycji muzycznej. Właśnie w Polsce, jak nigdzie indziej, dostrzegłem odbicie własnej wrażliwości i duchowej tożsamości artystycznej. Warsztaty prowadzili wybitni pedagodzy: śp. prof. Tadeusz Chmielewski, mgr Olga Łazarska oraz mgr Stefan Kutrzeba.

W 2008 roku reprezentowałem Syrię na Międzynarodowej Konferencji Krajów Śródziemnomorskich w Salonikach (Grecja), gdzie w tamtejszym konserwatorium muzycznym odbył się tygodniowy festiwal prezentujący osiągnięcia artystyczne państw basenu Morza Śródziemnego. Wystąpiłem z programem obejmującym utwory solowe oraz kameralne syryjskich kompozytorów, m.in. Diai Elsoukarii i Suheiba Alsammanna. Koncert miał wyjątkowy charakter – grałem z towarzyszeniem instrumentów orientalnych, takich jak oud, kanun i daf. Fortepian pełnił rolę barwową, współtworząc przestrzeń dźwiękową przenikniętą systemem ćwierćtonów, a zarazem stanowiąc harmoniczne oparcie dla improwizacji i muzycznego dialogu.

We wrześniu 2010 roku, tuż przed wyjazdem na stałe do Polski, wystąpiłem z recitalem solowym w Filharmonii Syryjskiej. Program koncertu obejmował wybrane sonaty Domenica Scarlattiego, *Sonatę B-dur KV 333* Wolfganga Amadeusza Mozarta, utwór *Fantasia quasi sonata* Ferenc Liszta oraz wybrane preludia Siergieja Rachmaninowa. Był to dla mnie symboliczny moment pożegnania – zarówno artystycznego, jak i emocjonalnego – zamykający pewien etap życia i otwierający nowy rozdział, w którym Polska miała się stać moim domem i miejscem dalszego rozwoju.

W październiku 2010 roku rozpocząłem studia magisterskie w Akademii Muzycznej w Krakowie, w klasie fortepianu prof. Mirosława Herbowskiego. Przyjazd do Polski był momentem przełomowym – nie tylko w mojej drodze artystycznej, lecz także w życiu osobistym. To doświadczenie stało się punktem zwrotnym w kształtowaniu mojej osobowości muzycznej: wpłynęło na poszerzenie wyobraźni, otworzyło mnie na nowe kierunki interpretacyjne i pogłębiło rozumienie wykonywanych utworów. Poznałem bogactwo twórczości polskich kompozytorów XX i XXI wieku, co znacząco wzbogaciło moje horyzonty estetyczne.

Szczególne znaczenie miała dla mnie opieka prof. Herbowskiego – zarówno w wymiarze artystycznym, jak i ludzkim. Otrzymane od niego wsparcie było nieocenione zwłaszcza w obliczu ogromnej zmiany spowodowanej pobytem w nowym kraju, a co za tym idzie – zetknięciem z odmienną kulturą, językiem i środowiskiem. Pod jego kierunkiem nauczyłem się grać z jeszcze większą swobodą, precyzją oraz wyrazową świadomością, opartą na głębokim zaskłuchaniu się w dźwięk, doskonaląc zdolność kształtowania narracji muzycznej w sposób spójny, ciekawy i sugestywny.

W roku 2011 miałem zaszczyt uczestniczyć w serii koncertów poświęconych twórczości Ferencza Liszta, organizowanych z okazji 200. rocznicy urodzin kompozytora przez Akademię Muzyczną w Krakowie, a także indywidualnie przez prof. Mirosława Herbowskiego. Występowałem m.in. w Krakowie, Rzeszowie, Bielsku-Białej, Kielcach oraz Wiedniu.

Był to niezwykle ważny etap mojego artystycznego rozwoju – czas intensywnego kontaktu z estradą, przełamywania wewnętrznych barier. Regularne występy pozwoliły mi poszerzyć swoją świadomość sceniczną, a przede wszystkim otworzyć się na pełniejszy, swobodniejszy wyraz artystyczny.

W trakcie studiów magisterskich, obok intensywnej pracy nad repertuarem solowym, coraz więcej uwagi poświęcałem muzyce kameralnej. Fascynował mnie dialog między instrumentami, wzajemne przenikanie się barw i dzielona z innymi wykonawcami odpowiedzialność za kształtowanie muzycznej narracji. Praca kameralna wzbogaciła moje umiejętności pianistyczne w sposób, który wyraźnie przeniósł się także na grę solową – nauczyła mnie precyzyjniejszego wyważania dźwięku, kształtowania proporcji brzmieniowych, budowania napięć i frazowania opartego na oddechu oraz uważności wobec detalu. Była to także szkoła organizacji pracy i odpowiedzialności: zarówno wobec tekstu muzycznego, jak i partnerów w zespole. Wspólne poszukiwania interpretacyjne pozwalały nam osiągnąć spójną, stylistycznie świadomą wizję, zgodną z intencją kompozytora i estetyką epoki.

W tym czasie założyłem trio fortepianowe z udziałem mgr Elżbiety Pogody-Mudlaff (skrzypce) oraz Joanny Drobisz (wiolonczela). Występowaliśmy m.in. w Krakowie, Jaworznie, Bielsku-Białej oraz w Słowacji. W roku 2014 roku zdobyliśmy I miejsce na Międzynarodowym Konkursie „Musica insieme” w Wenecji, wykonując *Trio fortepianowe c-moll* op. 1 nr 3 Ludwiga van Beethovena.

Dzięki studiom w Akademii Muzycznej w Krakowie – jednym z najbardziej dynamicznych ośrodków muzyki współczesnej w Polsce – miałem możliwość dogłębnego poznania twórczości XX i XXI wieku. Program kształcenia obejmował nie tylko analizę stylistyczną i estetyczną dzieł, lecz także praktyczne podejście do ich interpretacji, ze szczególnym uwzględnieniem idiomów brzmieniowych, fakturalnych oraz ekspresyjnych właściwych danemu kompozytorowi i epoce. W maju 2012 roku miałem zaszczyt wystąpić na prestiżowym Festiwalu Kompozytorów Krakowskich, wykonując utwory Witolda Lutosławskiego oraz Oliviera Messiaena.

W latach 2013–2018 skoncentrowałem się na pracy dydaktycznej w szkole muzycznej oraz na systematycznym poszerzaniu swojego repertuaru. Okres ten przyniósł szereg znaczących osiągnięć pedagogicznych, a także liczne koncerty i recitale, m.in. w USA, Madrycie, Bargas, Wiedniu, Krakowie, Nowym Sączu oraz Kąsnej Dolnej – szczegółowy ich wykaz znajduje się w części poświęconej osiągnięciom artystycznym i dydaktycznym. Intensywna działalność koncertowa w tym czasie pozwoliła mi zdobyć cenne doświadczenie estradowe – nauczyła mnie panowania nad formą w skali całego utworu, budowania narracji w sposób organiczny i przekonujący, a także nawiązywania naturalnego, emocjonalnego kontaktu ze słuchaczami. Był to okres, w którym moje podejście interpretacyjne dojrzało, a praktyka sceniczna stała się nieodłącznym elementem mojego rozwoju jako pianisty i pedagoga.

W roku 2018 zostałem przyjęty na studia doktoranckie w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuty Bacewiczów w Łodzi, w klasie fortepianu prof. Mariusza Drzewickiego. Był to niezwykle ważny etap w moim życiu – czas intensywnego rozwoju naukowego i artystycznego, który otworzył mnie na nowe obszary refleksji, poszukiwań i doświadczeń. Program studiów obejmował liczne zajęcia psychologiczne i dydaktyczne, które w znaczący sposób wzbogaciły mój warsztat pedagogiczny i uzmysłowiły mi, jak ważna jest świadoma praca z uczniem: zarówno od strony technicznej, jak i emocjonalno-motywacyjnej. Kontakt z prof. Mariuszem Drzewickim był wyjątkowo inspirujący – nasze rozmowy o muzyce, interpretacji oraz o miejscu artysty we współczesnym świecie nieustannie pobudzały mnie do twórczych poszukiwań i pogłębionej analizy repertuaru wybranego do mojego przewodu doktorskiego.

Moja płyta doktorska zawierała dwie sonaty fortepianowe Siergieja Rachmaninowa: *Sonatę d-moll* op. 28 oraz *Sonatę b-moll* op. 36 w wersji z roku 1931. Towarzysząca jej praca teoretyczna nosiła tytuł *Programowość, innowacyjność i dramaturgia w sonatach fortepianowych Siergieja Rachmaninowa*. Wybór tematu był dla mnie naturalny – wychowałem się na muzyce tego kompozytora, która od lat stanowi integralną część mojego świata wewnętrznego. Jego język dźwiękowy, przesycony melancholią, tęsknotą i emocjonalną głębią, zawsze odpowiadał moim potrzebom ekspresyjnym i dawał przestrzeń do najpełniejszego wyrażenia siebie. Praca doktorska stała się zatem nie tylko analizą twórczości Rachmaninowa, ale także odzwierciedleniem mojego osobistego, wieloletniego przywiązania i miłości do jego muzyki – muzyki, która ukształtowała mnie jako artystę i towarzyszy mi nieustannie w mojej drodze pianistycznej.

Tę miłość dobrze tłumaczą słowa śp. prof. Mieczysława Tomaszewskiego:

„Trzeba by być z kamienia lub drewna, by słuchając *II koncertu fortepianowego c-moll*, nie dać się porwać, wciągnąć w nurt toczącej się jak wiosenne wody narracji, nie zachwycić

momentami lirycznego oddechu, wytnienia w jej niepowtarzalnym pędzie. Trzeba by utracić wrażliwość na strukturę i ekspresję muzyki, by słuchając *Preludium cis-moll*, nie doznać wrażenia powstawania tu i teraz dzieła niepowtarzalnego w swym kształcie, tworzenia rzeźby z dźwięków fortepianu. Rachmaninow, sam pianista doskonały, potrafił – jak mało kto – wydobywać z fortepianu pełnię. Rozpętując żywioł brzmienia, wiedział, jak nad nim zapanować”.

Rachmaninow, romantyk wierny tradycji swojej ojczyzny, pisał wspaniałą muzykę inspirowaną śpiewem cerkiewnym, pełną romantyzmu i emocjonalnej głębi, intymną, często o zabarwieniu tragicznym i przesyconą głęboką melancholią. Jego sonaty fortepianowe są emanacją wielkiej pianistki, wymagają niezwyklej wyobraźni i myślenia orkiestrowego.

W kwietniu 2022 roku obroniłem rozprawę doktorską i uzyskałem stopień doktora sztuk muzycznych. Był to moment szczególny – zwieńczenie pięknego, intensywnego okresu, który odegrał kluczową rolę w ukształtowaniu mnie zarówno jako artysty, jak i pedagoga.

Lata pracy nad doktoratem, łączące refleksję naukową z pogłębioną praktyką wykonawczą, pozwoliły mi spojrzeć na muzykę z nowej perspektywy, uporządkować doświadczenia i wydobyć z nich to, co powinno być najważniejsze dla mojej dalszej drogi twórczej. Uzyskanie stopnia doktora stało się więc nie tylko formalnym zakończeniem etapu edukacyjnego, lecz także symbolicznym potwierdzeniem artystycznej dojrzałości, świadomości twórczej oraz odpowiedzialności za dziedzictwo muzyczne, które przekazuję kolejnym pokoleniom pianistów.

W trakcie studiów doktoranckich rok 2019 był dla mnie momentem wyjątkowym i głęboko symbolicznym. To wtedy formalnie stałem się obywatelem Polski – kraju, z którym od 2010 roku czułem silną, organiczną więź i w którym stopniowo zakorzeniałem się jako artysta, pedagog i człowiek. Nadanie obywatelstwa przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudę było dla mnie nie tylko zaszczytem, lecz także potwierdzeniem docenienia mojej wieloletniej pracy oraz zaangażowania w rozwój życia muzycznego i promocję polskiej kultury w kraju i za granicą. Decyzja ta stanowiła uhonorowanie mojej działalności dydaktycznej, inicjatyw edukacyjnych – w tym projektów polsko-amerykańskich oraz współpracy międzynarodowej realizowanej w ramach programu Erasmus+ – a także licznych koncertów charytatywnych, które wykonywałem z myślą o pacjentach szpitali onkologicznych i oddziałów psychiatrycznych. Uroczyste wręczenie aktu nadania obywatelstwa, które miało miejsce podczas obchodów Święta Niepodległości na placu Matejki w Krakowie, było dla mnie zwieńczeniem wieloletniej drogi i niezwykle wzruszającym momentem, który na zawsze zapisał się w mojej pamięci.

Lata studiów doktoranckich obfitowały w przeróżne przedsięwzięcia artystyczne. Do najważniejszych należy nagranie w 2020 roku w Wiedniu mojej pierwszej płyty, na której znalazły się *Sonata g-moll* Hob. XVI:44 Josepha Haydna, *Humoreska* op. 20 Roberta Schumanna oraz premierowe nagrania etiud w stylu romantycznym polskiego kompozytora Waldemara Króla. Etiudy Króla, które miałem możliwość wykonywać wielokrotnie w Polsce i za granicą, są inspirowane etiudami Fryderyka Chopina. Cechuje je rozbudowana harmonia i nowoczesne spojrzenie na zagadnienia techniczno-wykonawcze. Zawierają liczne nowatorskie rozwiązania kompozytorskie, podejmując z natchnieniem romantycznym najważniejsze stojące przed pianistą wyzwania techniczne, takie jak: chromatyka, arpeggia, tercje, tryle itd. Ta płyta jest mi szczególnie bliska, ponieważ to moja pierwsza płyta. Niestety, z powodów finansowych nigdy nie została wydana fizycznie, można jej jedynie posłuchać w Internecie.

W mojej działalności artystycznej wyjątkowe miejsce zajmuje dwupłytowy album poświęcony twórczości Siergieja Rachmaninowa. Zawiera on nagrania obu jego sonat fortepianowych, zarejestrowane w 2021 roku jako płyta doktorska w Sali Koncertowej Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi, oraz komplet *Etiud-obrazów* op. 39, nagranych w styczniu 2023 roku w Sali Koncertowej Zespołu Szkół Muzycznych im. Ludomira Różyckiego w Kielcach jako dopełnienie moich wieloletnich poszukiwań artystycznych oraz pogłębienie badań interpretacyjnych nad muzyką Rachmaninowa.

Swymi *Etiudami-obrazami* op. 39 Rachmaninow kontynuował drogę, którą przetarli już Fryderyk Chopin i Ferenc Liszt etiudami koncertowymi. Rachmaninow skomponował dwa zeszyty etiud, op. 33 i op. 39, każdy pierwotnie składający się z dziewięciu etiud-obrazów (finalnie z op. 33 zostały usunięte trzy etiudy).

Etiudy-obrazy powstały w latach 1916–1917, tuż przed opuszczeniem przez kompozytora ojczyzny na stałe. Rachmaninowa fascynowały miniaturowe formy Chopina, w szczególności preludia i etiudy, i podobnie jak on tworzył etiudy z dbałością o techniczną wirtuozerię, bogactwo emocjonalnych treści oraz ekspresję pobudzającą wyobraźnię. Niewątpliwie za tymi etiudami kryje pewna warstwa programowa, którą kompozytor zataił, ale swoje inspiracje wyjawiał wówczas, kiedy Ottorino Respighi, dyrygent i kompozytor, przystąpił do ich orkiestracji.

Wyjątkowość swoich etiud Rachmaninow podkreślił nawet ich nazwą. Określając je mianem etiud-obrazów, skłaniał słuchaczy do uruchamiania wyobraźni i zostawiał im pełną swobodę interpretacji, nakłaniając wręcz, by malowali dla siebie to, co jest najbliższe ich indywidualnym skojarzeniom. Pomimo tej całkowitej interpretacyjnej swobody nie zawsze da się odrzucić

nieświadome podpowiedzi pozostawione przez Rachmaninowa. *Etiudy-obrazy* cechuje głęboka ekspresja przesycona tragizmem egzystencji, tęsknotą i lękiem przed śmiercią. Kompozytor daje temu wyraz, wielokrotnie cytując ukochany przez siebie motyw *Dies Irae*.

Pierwsza etiuda-obraz swoim niespokojnym charakterem ilustruje wzburzone morze. W drugiej kompozytor nawiązuje do obrazu morza i mew. Trzecia to szalony galop przerywany momentami zadumy. Czwarta w swojej strukturze nawiązuje do gawota – w tym tańcu można wysłyszeć inspiracje melodią ludową. W kulminacyjnej dla tego cyklu piątej etiudzie-obrazie zawarta jest największa dramaturgia – choć jest ona pełna namiętności i rozpaczliwego tonu, kończy się przeblyskiem nadziei. Szósta zainspirowana została baśnią o Czerwonym Kapturku i wilku. Siódma nawiązuje do marsza żałobnego. Ósma jest liryczna, a charakteryzuje ją rozległa i namiętne śpiewna fraza. Ostatnia, dziewiąta etiuda-obraz, utrzymana w rytmie marszowym, olśniewa szeroką gamą muzycznych kolorów.

W interpretacji tych dzieł zależało mi na ukazaniu ich najgłębszej warstwy ideowej – wewnętrznej dramaturgii, symboliki religijnej oraz metafizycznego wymiaru, który przenika niemal każdy utwór kompozytora. Szczególne miejsce zajmuje tu obecny w wielu fragmentach motyw *Dies Irae*, a także szeroki wachlarz znaczeń związanych z kategoriami światła i ciemności, dobra i zła, walki i oczyszczenia. Ich konsekwentne uwzględnienie pozwoliło mi zbudować interpretację, która nie jest jedynie prezentacją zapisu nutowego, lecz opowieścią o duchowej geografii Rachmaninowa.

Dążyłem również do tego, aby wydobyć charakterystyczne dla kompozytora długie, szerokie frazy inspirowane śpiewem cerkiewnym, których sposób kształtowania wymaga szczególnego wyczucia proporcji, czasu i barwy dźwięku. W moim odczytaniu istotne stało się także oddanie tęsknoty za ojczyzną, głęboko obecnej w jego twórczości, oraz melancholii, która w jego muzyce nie jest stanem pasywnym, lecz nośnikiem refleksji i duchowego napięcia. Nie unikałem też ukazania dramatycznych momentów zagubienia, niepokoju i lęku przed przemijaniem – w twórczości Rachmaninowa stanowią one język niezwykle ludzki, szczerzy i poruszający.

Album ukazał się w listopadzie 2023 roku nakładem prestiżowego wydawnictwa DUX, wpisując się w obchody 150. rocznicy urodzin kompozytora i stanowiąc realizację moich długo pielęgnowanych marzeń artystycznych. Jego odbiór był pozytywny, a w jednej z najważniejszych recenzji, opublikowanej w renomowanym niemieckim czasopiśmie „Piano News” (2024), podkreślono zarówno głęboką refleksyjność interpretacji, jak i jej wyrazistość narracyjną oraz umiejętność odsłonięcia szerokiego spektrum emocjonalnego i brzmieniowego obecnego w tej muzyce.

Osiągnięcia konkursowe:

Udział w konkursach pianistycznych stanowi dla mnie ważny element rozwoju artystycznego. To przestrzeń konfrontacji własnych umiejętności z innymi wykonawcami, zdobywania doświadczenia estradowego oraz budowania nowych kontaktów zawodowych. Konkursy są również sprawdzianem odporności psychicznej – wymagają opanowania, koncentracji i umiejętności świadomego zarządzania czasem muzycznym pomimo stresu i presji rywalizacji.

W ostatnich latach brałem udział w wielu prestiżowych konkursach międzynarodowych, zdobywając główne nagrody i wyróżnienia. Do najważniejszych osiągnięć zaliczam m.in.:

- 2014 Międzynarodowy Konkurs „Musica insieme” w Wenecji (Włochy) –
I miejsce w kategorii solistów,
I miejsce w kategorii muzyki kameralnej,
II miejsce w kategorii duo fortepianowego;
- 2015 Międzynarodowy Mistrzowski Konkurs dla Nauczycieli Szkolnictwa Muzycznego w Warszawie pod patronatem CEA – I miejsce;
- 2018 International Chopin Piano Competition w Wiedniu – II nagroda;
- 2019 Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny w Trzcianie – Grand Prix;
- 2020 Golden Classical Music Award International Competition w Nowym Jorku (USA) –
I miejsce oraz nagroda w postaci występu w Carnegie Hall;
- 2021 Clara Schumann International Competition – III nagroda;
- 2022 International Rocky Mountain Music Competition w Toronto (Kanada) –
II nagroda;
- 2022 Swiss International Music Competition – I nagroda;
- 2024 Międzynarodowy Konkurs Muzyczne Orły – Dyplom Brązowy za osiągnięcia artystyczne za rok 2023 w kategorii „Solista”.

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.):

Osiągnięciem, które wybrałem jako podstawę mojego przewodu habilitacyjnego, jest projekt poświęcony twórczości Roberta Schumanna. Jego muzyka towarzyszy mi od najwcześniejszych lat nauki – do dziś pamiętam poruszenie, jakie budziły we mnie pierwsze próby grania utworów z *Kącika dziecięcego* czy później ze *Scen dziecięcych*. Już wtedy intuicyjnie czułem, że jest to świat dźwiękowy, do którego powrócę, gdy stanę się bardziej dojrzałym pianistą i zdobędę narzędzia pozwalające wydobyć jego głębię.

W kolejnych latach zrozumiałem, że interpretacja Schumanna wymaga szczególnego rodzaju przygotowania: orkiestrowego myślenia o brzmieniu, szerokiego operowania warstwami fakturalnymi, umiejętności prowadzenia długich, nietypowych łuków dramaturgicznych oraz oddania gwałtownych kontrastów emocjonalnych. To właśnie owe kontrasty, tak charakterystyczne dla tego kompozytora – obdarzonego skomplikowanym życiem wewnętrznym i cierpiącego na stopniowo pogłębiające się zaburzenia psychiczne – sprawiają, że pianista musi mieć zarówno doskonałą kontrolę nad dźwiękiem, jak i głęboką świadomość narracyjną.

Muzyka Schumanna jest przesiąknięta skrajnymi nastrojami: miłosnymi uniesieniami i czułością, ale też bólem i rozdarciem związanym z miłością do Clary Wieck, nieakceptowaną przez jej ojca. W wielu dziełach pobrzmiwają tęsknota, ukryte muzyczne aluzje oraz zaszyfrowane, osobiste symbole odnoszące się do ukochanej. To wszystko wymaga od wykonawcy nie tylko technicznej sprawności, lecz także umiejętności wejścia w subtelny emocjonalno-psychologiczny świat kompozytora i przekazania go w sposób autentyczny. Właśnie te elementy: bogactwo emocjonalne, głębia symboliki oraz niezwykła dramaturgia stały się dla mnie impulsem do stworzenia płyty poświęconej Schumannowi, która stanowi główny element mojego dorobku habilitacyjnego.

Sonata fis-moll op. 11 oraz *Fantasiestücke* op. 12 powstały w latach 1833–1837. Bardzo ważne w konstruowaniu interpretacji tych dzieł jest to, aby zrozumieć język muzyczny charakterystyczny dla Schumanna w tamtym szczególnym okresie jego życia. Kształtował się on pod wyraźnym wpływem zarówno wielkiej tradycji klasyczno-romantycznej, jak i literatury, która stała się dla młodego kompozytora jednym z najważniejszych źródeł inspiracji. Intensywne obcowanie z twórczością Beethovena – zwłaszcza z symfoniami, sonatami i wariacjami fortepianowymi oraz muzyką kameralną – otworzyło przed nim świat nowej retoryki muzycznej i konstrukcji formalnych. Równie silnie oddziaływała na niego muzyka Schuberta, zwłaszcza cykle

pieśni, w których odnajdywał bliski sobie typ liryzmu i narracyjności. Fascynacja twórczością Schuberta, którą Schumann poznawał głównie poprzez jego sonaty fortepianowe, miała bezpośredni wpływ na kształtowanie jego własnego języka muzycznego. Zamiast klasycznej pracy przetworzeniowej Schumann zaczął sięgać po stosowaną przez Schuberta technikę subtelnej wariantowania motywów. Z czasem metoda ta stała się jednym z fundamentów jego stylu i pojawia się zarówno w większych formach, jak i w cyklach niesonatowych, gdzie poszczególne ogniwa łączy spójny sposób prowadzenia myśli muzycznej.

Schumannowi była szczególnie bliska Beethovenowska koncepcja dzieła, o wewnętrznej pozamuzycznej myśli przewodniej. To właśnie ona podsunęła mu pomysł, by w większych formach wprowadzać subtelne, poetyckie odniesienia – nie zawsze jasno nazwane, lecz wyczuwalne w przebiegu muzycznym. W efekcie jego forma sonatowa zyskała charakter spójnej konstrukcji o wspólnej myśli przewodniej, a poszczególne części stanowiły kolejne etapy jednej, nadrzędnej opowieści. Warto zaznaczyć, że mimo ogromnego wpływu ówczesnej twórczości europejskiej na Schumanna, styl Chopina – choć tak silnie oddziałujący w świecie fortepianu – nie odcisnął wyraźnego piętna na jego języku muzycznym.

Literatura, w której kompozytor się zanurzał, kształtowała jego wyobraźnię artystyczną w sposób równie istotny jak muzyka. Pisma Jeana Paula oraz twórczość E.T.A. Hoffmanna – zarówno literacka, jak i krytycznomuzyczna – dostarczały mu wzorców romantycznej wizji sztuki, pełnej symboli, emocjonalnych kontrastów i wewnętrznych światów. To właśnie magiczne połączenie klasycznej dyscypliny muzycznej Beethovena, melodycznej narracyjności Schuberta oraz literackiej wyobraźni inspirowanej Jeanem Paulem i Hoffmannem ukształtowało indywidualny styl kompozytorski Schumanna.

Sonata fis-moll op. 11, powstała w latach 1833–1835, rozpoczyna cykl wielkich dzieł fortepianowych Schumanna. Już w pierwszym wydaniu, opublikowanym w 1836 roku przez oficynę Friedricha Kistnera w Lipsku, pojawia się osobliwa dedykacja: „Clara zugeeignet von Florestan und Eusebius [Zadedykowana Klarze przez Florestana i Euzebiusza]”. Owe dwie wyobrażone postaci – reprezentujące wewnętrzne kontrasty kompozytora: pasję i refleksję – prowadzą w tej sonacie swoisty dialog, którego adresatką jest ukochana Schumanna, Clara Wieck. Dzieło to stanowi zarazem manifest estetyczny i emocjonalny – świadome odejście od klasycznych wzorców na rzecz ekspresji i formy podporządkowanej narracji.

Wstęp sonaty, *Introduzione*, z introwertyczną, melodyjną narracją (*Un poco adagio*), to rodzaj muzycznego monologu, przepełnionego namiętnością i tęsknotą. Nie służy on jedynie przygotowaniu

tematu, lecz sam w sobie stanowi osobny obszar wyrazu. Po nim następuje nagłe wejście tematu głównego (*Allegro vivace*) – niespokojnego, fragmentarycznego i gwałtownego. Zamiast klasycznie uporządkowanego przebiegu Schumann wprowadza motywiczne elementy, które rozwijają się organicznie, bardziej jak myśli i emocje niż z góry ustalona struktura. Szczególnie rozbudowana jest kulminacja części przetworzeniowej – kompozytor zestawia w niej gwałtowne kontrasty tonalne, zagęszczoną fakturę oraz nagłe zmiany agogiczne. Wszystko to prowadzi do nasilonego napięcia dynamiczno-harmonicznego, które nie znajduje natychmiastowego ukojenia. Dopiero po tej burzy pojawia się drugi temat – pierwotnie w A-dur, a teraz powracający w posępnej tonacji fis-moll, co nadaje mu zupełnie inny, melancholijny charakter.

Druga część – zatytułowana po prostu *Aria* – przypomina wewnętrzną pieśń. Nie ma klasycznej formy reprzyzowej, lecz opiera się na kontemplacji tematu rozwijanego z subtelnymi zmianami rytmicznymi i harmonicznymi. W tej części Schumann przybliża się do estetyki liryki wokalne, traktując fortepian jak instrument śpiewający – czuły i zmysłowy. W *Arii* kompozytor wykorzystuje temat swojej wcześniejszej pieśni *An Anna* (wydanej pośmiertnie), który nabiera tu instrumentalnej głębi i staje się swoistym muzycznym cytatem pamięci.

Pierwsze ogniwo trzeciej części, *Scherzo*, pełne życia i nerwowego pulsu, oparte jest na zdecydowanej, impulsywnej rytmice. Otwiera je figura akordowa z wyrazistym rytmem punktowanym i nagłymi akcentami, które nadają tej części napięty, skoncentrowany charakter. *Intermezzo* – drugie, kontrastujące z pierwszym ogniwo trzeciej części (w tonacji D-dur) – ma rytmiczne cechy stylizowanego poloneza: rytm punktowany, uroczysty ton i dostojną frazę, co było rzadkim zabiegiem w tego rodzaju formie.

Ostatnia część, *Finale*, to próba uporządkowania wcześniejszych emocji – pojawiają się figury motoryczne, charakterystyczne dla toccaty, oraz liryczny drugi temat w Des-dur. Schumann intensyfikuje materiał, stosując kontrapunktyczne prowadzenie głosów i gęstą fakturę. Całość domyka się dynamicznie i zdecydowanie – jakby kompozytor zamykał pewien rozdział swojego życia. Choć nie oznaczył on formalnie tej części jako rondo, jej struktura łączy cechy formy sonatowej z rondową powtarzalnością i wariacyjnością tematów. To podejście charakterystyczne dla Schumanna: hybrydowa konstrukcja podporządkowana narracji i jej dramatycznemu przebiegowi.

Fantasiestücke op. 12, cykl ośmiu miniatur fortepianowych, mogących funkcjonować jako samodzielne utwory, powstał w roku 1837 i został zadedykowany szkockiej pianistce Annie Robenie Laidlaw, z którą Schumanna łączył krótki romans. Inspiracją do ich napisania był zbiór opowiadań

E.T.A. Hoffmanna *Die Fantasiestücke in Callots Manier* [Fantazje w manierze Callota], w których łączą się elementy fantastyki, groteski i romantycznej refleksji. Ta literacka aura stanowi doskonałą przestrzeń do przywołania przez kompozytora jego dwóch *alter ego*: Euzebiusza (introwertycznego, lirycznego) i Florestana (impulsywnego, ekstrawertycznego). Choć w cyklu problem formalny nie występuje, jego strukturę scalają dramatyczne kontrasty emocjonalne, budujące narrację i ukazujące odmienny charakter poszczególnych utworów. Schumann, wielki romantyk, jak nikt inny potrafił tworzyć małe formy pełne ekspresji – zwarte, przepełnione osobistą refleksją i poetycką głębią. Nie inaczej jest w tym cyklu: każda miniatura emanuje marzycielską wyobraźnią, dramatyzmem i intensywnością przeżyć, jednocześnie zachowując lekkość i humor z wyczuwalną nutą ironii.

Cykl otwiera *Des Abends* [Wieczorem] – utwór nastrojowy, spokojny i refleksyjny, który otula słuchacza mglistym, tajemniczym klimatem wieczoru. W następnym ogniwie, zatytułowanym *Aufschwung* [Wzlot], dramatyczna ekspresja i rozmach porywają słuchacza swoją energią oraz nagłymi zmianami. Trzecia część – *Warum?* [Dlaczego?] – to liryczna, pieśniowa medytacja o filozoficznym przesłaniu. Przynosi pytania zawieszone w powietrzu, pozostające bez odpowiedzi. Kolejna, *Grillen* [Dziwactwa], ma charakter humorystyczny i groteskowy, ale kapryśna ironia przeplata się w niej z kontrastującymi krótkimi momentami lirycznymi. Dramaturgiczne centrum cyklu stanowi *In der Nacht* [W nocy]. Walka światła z mrokiem buduje tu intensywne napięcie, oddając aurę nocnej grozy. *Fabel* [Bajka] to narracja utrzymana w klimacie baśniowym, z lekkim zabarwieniem ironicznym. Pełna kontrastów i nagłych zmian nastroju, przywodzi na myśl sceny z dziecięcej baśni. W siódmym ogniwie, *Traumens Wirren* [Zamęt snu], muzyka staje się szybka, niespokojna i połykająca – to obraz chaotycznych snów i ulotnych wrażeń. Cykl wieńczy *Ende vom Lied* [Koniec pieśni] – utwór refleksyjny, utrzymany w tonie lekkiej ironii i pogodnej zadumy. Uroczysty rytm marszowy sugeruje radosne zamknięcie, lecz końcowe takty przynoszą cichą nutę nostalgii.

W interpretacji omawianych dzieł moim zasadniczym celem było możliwie wierne odtworzenie zapisu tekstowego przy jednoczesnym uwzględnieniu kontekstu emocjonalnego poszczególnych części oraz zachowaniu spójności narracyjnej. Szczególną wagę przykładałem do tego, by oddać charakterystyczne cechy idiomu Schumanna: gwałtowne kontrasty nastrojowe, subtelny kolorystykę brzmieniową, obecną zwłaszcza w częściach wolnych, budowanie rozległych łuków dramaturgicznych z dbałością o właściwą rezerwę dynamiczną oraz elastyczne balansowanie pomiędzy klarownością strukturalną a ekspresją.

Zadania te wymagały zaawansowanej kontroli brzmienia, umiejętności kształtowania barwy i faktury, precyzyjnego operowania dynamiką oraz świadomego tworzenia przestrzeni emocjonalnej, w której dźwięk staje się nośnikiem zarówno treści muzycznych, jak i pozamuzycznych. Zmienność fakturalna i nagłe kulminacje emocjonalne, typowe dla Schumanna, stanowiły pod tym względem niemałe wyzwanie wykonawcze. W przypadku *Sonaty fis-moll* do kreowania gęstej, rozbudowanej formy sonatowej, która przekracza ramy modelu klasycznego i zostaje wzbogacona o elementy narracyjności pozamuzycznej, wykorzystałem myślenie orkiestrowe. Analiza formalna, połączona z refleksją nad psychologicznym podłożem tej muzyki, umożliwiła mi wyodrębnienie oraz uporządkowanie warstw emocjonalnych i kolorystycznych w sposób pozwalający na ich konsekwentną realizację wykonawczą. Dobór artykulacji, wyważenie brzmienia akordów, kontrasty dynamiczne, zachowanie śpiewnej linii melodycznej oraz prowadzenie nadrzędnej narracji – oscylującej między miłosną ekstazą a stanami depresyjnymi – były dla mnie istotnymi wyzwaniami interpretacyjnymi tej sonaty. Starałem się to wszystko przekuć w autentyczny kontakt z dźwiękiem, tak aby wykonanie cechowała jednocześnie klarowność i emocjonalną głębia.

W pracy nad *Fantasiestücke* kluczowe było dla mnie uchwycenie literacko-fantastycznej aury, której źródłem jest zarówno świat Schumannowskiego „Florestana i Euzebiusza”, jak i twórczość E.T.A. Hoffmanna, pełna zderzeń między realnością a sferą marzeń, między impulsem a kontemplacją. W interpretacji zależało mi na tym, aby każda miniatura pozostała autonomiczną sceną emocjonalną, a jednocześnie stawiała się częścią nadrzędnej narracji. Konsekwentnie dążyłem więc do tego, aby uzyskać spójną sekwencję wewnętrznych dialogów między temperamentem Florestana i liryzmem Euzebiusza. Tu pojawiło się pierwsze wyzwanie: Schumann jest mistrzem krótkiej formy – potrafi zamknąć pełny dramat we fragmencie trwającym czasem zaledwie kilkadziesiąt taktów. W przeciwieństwie do sonaty, gdzie napięcie dramaturgiczne buduje się poprzez rozległą, wielowarstwową strukturę, miniatura wymaga natychmiastowej koncentracji emocjonalnej i precyzyjnego uchwycenia zmieniających się stanów emocjonalnych. Ta dynamika zdarzeń muzycznych stawia przed pianistą trudne zadania: musi on opanować do perfekcji umiejętności błyskawicznej zmiany kreowanego klimatu, elastycznego reagowania barwą, precyzyjnego różnicowania faktury oraz kondensowania ekspresji bez naruszania muzycznej logiki. Nagłe zwroty nastroju wymagają nieustannego balansowania między spontanicznością a świadomą kontrolą dźwięku. Kulminacją tego świata zbudowanego z wewnętrznych przeżyć jest *Ende vom Lied*, utwór, w którym świetlistość i nadzieja przeplatają się z cichą melancholią – typową dla Schumanna „radością na krawędzi ły”. Starałem się, by ten finał scalał rozproszone wcześniej emocje w jedną narrację, a nie tylko zamykał cykl.

Link do płyty:

<https://open.spotify.com/album/6y79oqaMjvqefseGH7J9rr?si=VJ3sRxkBRkSvhSp6WtAafg>

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej:

Działalność międzynarodowa odgrywa w mojej karierze szczególnie ważną rolę. Dzięki licznym wyjazdom artystycznym i dydaktycznym miałem możliwość poznawania różnorodnych kultur, historii oraz tradycji muzycznych wielu krajów. Każde z tych doświadczeń poszerzało moje spojrzenie na sztukę, wzbogacało wrażliwość interpretacyjną i inspirowało do dalszych poszukiwań twórczych.

W ramach współpracy z zagranicznymi uniwersytetami i instytucjami kultury prowadziłem warsztaty pianistyczne, zajęcia mistrzowskie oraz konsultacje pedagogiczne, co umożliwiło mi wymianę doświadczeń z wykładowcami o różnych profilach i tradycjach nauczania. Kontakty te stanowiły cenne źródło inspiracji, pozwalając mi obserwować odmienność podejść dydaktycznych, technicznych i artystycznych.

Występowałem w wielu salach koncertowych o wyjątkowej akustyce i niepowtarzalnej atmosferze, co pozostaje dla mnie ważnym i trwałym doświadczeniem artystycznym. Międzynarodowa aktywność koncertowa i dydaktyczna pozwoliła mi także rozwijać własny warsztat interpretacyjny poprzez bezpośredni kontakt z różnorodną publicznością oraz odmiennymi środowiskami artystycznymi.

Jednym z najważniejszych zagranicznych ośrodków, w których prowadzę działalność artystyczną, jest Wiedeń – miasto o wyjątkowym znaczeniu dla historii muzyki europejskiej, będące w różnych epokach centrum przełomowych przemian artystycznych i kulturowych. Każdy kolejny pobyt tutaj pogłębia moje rozumienie relacji między historyczną a współczesną praktyką wykonawczą.

Wiedeń był miejscem moich pierwszych zagranicznych występów i regularnie tam powracam, czerpiąc z panującej tu niezwyklej, niepowtarzalnej atmosfery impuls do dalszego rozwoju artystycznego. Bezcenna jest możliwość bezpośredniego obcowania z najwybitniejszymi osobowościami światowej pianistyki – w przeszłości miałem okazję zetknąć się

tu na żywo m.in. z wykonaniami Sir Andrása Schiffa oraz Grigorija Sokołowa. Uczestniczę także w spektaklach Wiener Staatsoper oraz koncertach w Wiener Musikverein. Doświadczenia te mają ogromny wpływ na kształtowanie mojej wrażliwości interpretacyjnej i estetycznej.

Wśród moich ważniejszych występów w Wiedniu należy wymienić koncert kameralny w Mozarthaus, podczas którego wspólnie z prof. Zdzisławem Łapińskim wykonywaliśmy dzieła kameralne polskich kompozytorów: Marka Stachowskiego oraz Marcela Chyrzyńskiego. W części solowej zaprezentowałem *Balladę* Jerzego Mądrowskiego oraz *Etiudy w stylu romantycznym* Waldemara Króla, a następnie *Sonatę d-moll* op. 28 Siergieja Rachmaninowa.

Wielokrotnie występowałem w Sali Barokowej Starego Ratusza w Wiedniu. Na przykład 2019 roku wykonałem recital fortepianowy obejmujący *Balladę* Claude'a Debussy'ego, *Humoreskę* op. 20 Roberta Schumanna i *Sonatę b-moll* op. 36 nr 2 (wersja z 1931 r.) Siergieja Rachmaninowa. Z kolei w roku 2023 zaprezentowałem kompletny cykl *Etiud-obrazów* op. 39 Siergieja Rachmaninowa.

Szczególnie istotnym wydarzeniem był dla mnie recital w siedzibie Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Wiedniu zrealizowany w ramach Dni Muzyki XIII Dzielnicy Miasta Wiednia, będący wyrazem zacieśniania współpracy kulturalnej pomiędzy Ambasadą RP a władzami Wiednia. Koncert odbył się 16 października 2024 roku w obecności Ambasadora RP w Wiedniu, korpusu dyplomatycznego oraz przedstawicieli władz miejskich, w tym Burmistrza XIII dzielnicy. W programie znalazły się: *Sonata h-moll* K. 87, *Sonata E-dur* K. 531 i *Sonata g-moll* K. 338 Domenica Scarlattiego, *Nokturn cis-moll* op. 27 nr 1 i *Nokturn Des-dur* op. 27 nr 2 Fryderyka Chopina, *Sonata fis-moll* op. 11 Roberta Schumanna oraz *Etiudy-obrazy* op. 39 nr 1–5 Siergieja Rachmaninowa.

Innym ważnym zagranicznym ośrodkiem, w którym miałem się okazję zaprezentować, było Wilno, gdzie w 2022 roku wystąpiłem z recitalem solowym w ramach 57. Międzynarodowego Festiwalu im. Mikalojusa Konstantinasa Čiurlionisa. Koncert odbył się w Muzeum Čiurlionisa przed liczną publicznością. W programie pierwszej części recitalu znalazły się wybrane preludia i nokturny litewskiego kompozytora oraz *Sonata D-dur* Josepha Haydna, a w drugiej części zaprezentowałem *Nokturn cis-moll* op. 27 nr 1 Fryderyka Chopina, *Etiudy w stylu romantycznym* Waldemara Króla oraz *Dolinę Obermanna* Ferencza Liszta.

Podjąłem również współpracę z ośrodkami naukowymi za oceanem. Wśród nich szczególne miejsce zajmuje Baylor University w Teksasie (USA), jeden z czołowych amerykańskich

uniwersytetów. Moja współpraca z Baylor University School of Music rozpoczęła się w roku 2016 i od tego czasu ma charakter stały oraz wielowymiarowy.

Po raz pierwszy przybyłem do Baylor University na zaproszenie prof. Bradleya Bolena, którego poznałem w 2010 roku w Damaszku podczas programu American Voices – inicjatywy, w ramach której wybrani pedagodzy amerykańskich uczelni prowadzili działania artystyczne i edukacyjne na Bliskim Wschodzie. Zaproszenie z 2016 roku dotyczyło udziału w festiwalu Summer Piano Institute, podczas którego wykonałem recital fortepianowy obejmujący *Sonatę G-dur* op. 31 nr 1 Ludwiga van Beethovena, *Etiudy symfoniczne* op. 13 Roberta Schumanna oraz *Sonatę b-moll* op. 36 Siergieja Rachmaninowa. Występ został dobrze przyjęty i stał się początkiem długofalowej współpracy.

W roku 2017 dzięki nawiązanym kontaktom zrealizowałem projekt wymiany edukacyjnej, w ramach którego siedmioro wyróżniających się uczniów Szkoły Muzycznej I i II stopnia im. Bronisława Rutkowskiego w Krakowie otrzymało stypendialne zaproszenie do udziału w letnich warsztatach pianistycznych organizowanych przez Baylor University. W następnych latach to ja zapraszałem pedagogów tej uczelni do Polski, gdzie prowadzili zajęcia mistrzowskie i warsztatowe dla polskich uczniów i studentów. W tym samym 2017 roku pełniłem również funkcję wykładowcy podczas letniego programu pianistycznego Baylor University, prowadząc indywidualne lekcje mistrzowskie oraz występując na koncercie wykładowców.

Kolejną ważną instytucją akademicką, z którą współpracuję od 2022 roku, jest Calgary University School of Creative and Performing Arts w Kanadzie. W tymże roku na zaproszenie prof. Jani Parsons, kierownik Katedry Fortepianu, odbyłem wizytę w Calgary, podczas której prowadziłem lekcje otwarte dla studentów fortepianu oraz wystąpiłem w prestiżowej sali koncertowej Rozsa Centre. W programie mojego recitalu znalazły się *Sonata D-dur* Hob. XVI:42 Josepha Haydna, *Gaspard de la nuit* Maurice'a Ravela oraz *Sonata d-moll* op. 28 Siergieja Rachmaninowa. W trakcie pobytu w Calgary poprowadziłem również warsztaty pianistyczne dla studentów Mount Royal Conservatory, które od lat kształci znakomitych pianistów i instrumentalistów. Uczelnia ta w szczególności wspiera uzdolnioną młodzież, oferując jej dodatkowe zajęcia rozwijające warsztat wykonawczy i umożliwiające zdobywanie cennego doświadczenia estradowego.

W 2023 roku prof. Parsons przyjechała do Polski, gdzie poprowadziła warsztaty pianistyczne w Instytucie Muzyki Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach oraz w Szkole Muzycznej I i II stopnia im. Bronisława Rutkowskiego w Krakowie. Nawiązana z Uniwersytetem w Calgary

współpraca stworzyła nowe możliwości wyjazdów artystycznych i dydaktycznych dla wykładowców naszej uczelni w kolejnych latach.

Projekty Erasmus:

W marcu 2018 roku uczestniczyłem w projekcie Erasmus+, w ramach którego została zainicjowana współpraca pomiędzy Szkołą Muzyczną I i II stopnia im. Bronisława Rutkowskiego w Krakowie a Narodową Szkołą Artystyczną w Burgas (Bułgaria). Podczas pobytu w Bułgarii realizowałem intensywny program dydaktyczno-artystyczny, obejmujący lekcje otwarte dla uczniów szkoły partnerskiej oraz recital solowy. W programie koncertu znalazły się utwory Siergieja Rachmaninowa, a także Fryderyka Chopina i Ignacego Jana Paderewskiego, co pozwoliło zaprezentować polski repertuar fortepianowy oraz jego interpretacyjne tradycje szerokiemu gronu odbiorców. W kolejnym roku strona bułgarska gościła w Krakowie. Byłem odpowiedzialny zarówno za opiekę merytoryczną nad uczniami, jak i za prowadzenie dla nich indywidualnych oraz grupowych lekcji fortepianu, obejmujących zagadnienia techniczne, interpretacyjne oraz przygotowanie do występów publicznych. Współpraca ta przyczyniła się do pogłębionej wymiany doświadczeń pedagogicznych między instytucjami oraz stanowiła ważny element w procesie kształtowania międzynarodowego wymiaru mojej działalności edukacyjno-artystycznej.

W 2023 roku zainicjowałem współpracę w ramach programu Erasmus+ pomiędzy Szkołą Muzyczną I i II stopnia im. Bronisława Rutkowskiego w Krakowie a Conservatorio Profesional de Música de Alcalá de Henares w Madrycie. W tymże roku grupa studentów z Hiszpanii przybyła z wizytą do Krakowa. Pełniłem rolę koordynatora projektu, prowadziłem lekcje otwarte oraz byłem odpowiedzialny za organizację koncertu finałowego, który odbył się w Domu Kultury Podgórze. Współpraca miała charakter wieloaspektowy i obejmowała zarówno działania artystyczne, jak i pedagogiczne, wzmacniając profil międzynarodowy obu instytucji. W 2024 roku, również w ramach programu Erasmus+, zostałem zaproszony przez stronę hiszpańską do wykonania recitalu fortepianowego w audytorium Universidad de Alcalá w Madrycie. Koncert stanowił część corocznego uniwersyteckiego festiwalu Semana Cultural, odbywającego się na kampusie. Podczas wizyty prowadziłem lekcje otwarte dla studentów oraz wygłosiłem wykład poświęcony ukrytej symbolice w *Etiudach-obrazach* Siergieja Rachmaninowa, prezentując zarówno analityczne podejście do cyklu, jak i jego interpretacyjny wymiar w praktyce wykonawczej. Współpraca z Madrytem stała się kolejnym ważnym elementem rozwoju mojego międzynarodowego profilu artystyczno-dydaktycznego i przyczyniła się do poszerzenia wymiany doświadczeń między instytucjami europejskimi.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę:

Moja działalność dydaktyczna w polskim szkolnictwie artystycznym rozpoczęła się bezpośrednio po ukończeniu studiów magisterskich w Akademii Muzycznej w Krakowie w 2012 roku. Od tego czasu jestem nauczycielem fortepianu w Szkole Muzycznej I i II stopnia im. Bronisława Rutkowskiego w Krakowie, jednej z najważniejszych instytucji edukacji artystycznej w regionie. Praca w tej szkole umożliwiła mi rozwijanie długofalowej ścieżki pedagogicznej, kształcenie kolejnych pokoleń uczniów oraz współtworzenie środowiska sprzyjającego edukacji muzycznej na wysokim poziomie.

W latach 2012–2018 równolegle pracowałem w Szkole Muzycznej I stopnia im. ks. prof. Józefa Tischnera w Domosławicach. Był to okres szczególny, ponieważ szkoła dopiero rozpoczynała działalność. Znalazłem się w niewielkim gronie nauczycieli, którzy od pierwszych miesięcy współtworzyli jej podstawy organizacyjne i programowe. Misja szkoły, polegająca na upowszechnianiu kultury muzycznej wśród dzieci i młodzieży niemającej na co dzień dostępu do życia artystycznego wielkich miast, była mi szczególnie bliska i stanowiła ważny impuls do zaangażowania się w ten projekt. W kolejnych latach szkoła niezwykle się rozwinęła i obecnie jest jedną z największych placówek muzycznych w Małopolsce – obejmuje dziś 9 filii i uczy się w niej ponad 700 uczniów. W tym dynamicznym procesie wzrostu aktywnie uczestniczyłem zarówno jako pedagog, jak i organizator, współtworząc standardy pracy dydaktycznej i artystycznej.

Przez dwa lata pełniłem w szkole funkcję kierownika Sekcji Fortepianu, odpowiadając za prawidłową pracę dydaktyczną ponad 25 nauczycieli i około 200 uczniów klas fortepianu. Do moich obowiązków należało m.in.:

- koordynowanie działań sekcji i nadzór merytoryczny;
- organizacja koncertów, audycji klasowych i sekcyjnych;
- inicjowanie i organizacja warsztatów mistrzowskich prowadzonych przez profesorów wyższych uczelni muzycznych;
- współpraca międzyinstytucjonalna, w tym organizacja konkursów szkolnych i międzyszkolnych;
- wspieranie młodych pedagogów i budowanie kultury współpracy w zespole nauczycielskim.

Dzięki działalności w Domosławicach zdobyłem cenne doświadczenie w pracy w warunkach intensywnego rozwoju instytucji, a także nauczyłem się sprawnego planowania, koordynowania

i prowadzenia projektów o charakterze artystyczno-edukacyjnym. Był to dla mnie okres, który w znaczący sposób ukształtował moje kompetencje pedagogiczne, organizacyjne i liderskie, a także utwierdził mnie w przekonaniu o ważnej roli, jaką edukacja muzyczna pełni poza dużymi ośrodkami akademickimi.

Wraz z rozpoczęciem studiów doktoranckich w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuty Bacewiczów w Łodzi musiałem zrezygnować z pracy w Szkole Muzycznej w Domosławicach, gdyż nie było możliwe pogodzenie jej z nowymi obowiązkami naukowymi.

W roku 2023 uzyskałem stopień nauczyciela dyplomowanego. Praca pedagogiczna stanowi dla mnie nie tylko ważny element rozwoju zawodowego, lecz przede wszystkim źródło ogromnej satysfakcji. Systematyczny kontakt z uczniami poszerza moją świadomość muzyczną, rozwija umiejętność precyzyjnego diagnozowania problemów wykonawczych oraz kształtuje wielowymiarowe słyszenie muzyczne. Dzięki temu jako artysta koncertujący pracuję nad materiałem z jeszcze większą świadomością – zarówno poprzez dogłębną, wielowarstwową analizę dzieła, jak i bardziej refleksyjne, naturalne podejście do kreowania narracji i zarządzania czasem muzycznym.

Praca w zawodzie nauczyciela stawia przede mną wiele wyzwań, które nieustannie mobilizują mnie do rozwoju. Uczę młodych ludzi kochać muzykę i staram się rozbudzić w nich wewnętrzną potrzebę jej obecności w ich życiu. Pomagam im budować poczucie własnej wartości oraz odnajdywać w sobie odwagę konieczną do swobodnego i autentycznego kontaktu z treścią muzyczną. Czuję ogromną radość, że moje życie zawodowe potoczyło się w taki sposób, iż mogę równolegle wykonywać zawód artysty estradowego i pedagoga – te dwie sfery wzajemnie się przenikają i sprawiają, że staję się bardziej świadomym, uważnym i po prostu lepszym człowiekiem.

W mojej pracy dydaktycznej dbam o tworzenie przyjaznej atmosfery i zapewnienie przestrzeni, w której uczeń czy student czuje się bezpiecznie i inspirująco prowadzony. Zaufanie i bezpieczeństwo są dla mnie fundamentem, dzięki któremu możliwe jest konstruktywne rozwiązywanie problemów wykonawczych oraz rozwijanie indywidualnego potencjału muzycznego. W ciągu trzynastu lat pracy pedagogicznej prowadziłem trzech uczniów przez cały cykl kształcenia. Z radością odnotowuję, że wszyscy zdecydowali się związać swoją przyszłość z muzyką i kontynuować edukację artystyczną – zostali przyjęci na studia muzyczne na kierunku instrumentalistyka w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie oraz w Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu.

Moi uczniowie regularnie uczestniczą w konkursach pianistycznych o zasięgu ogólnopolskim i międzynarodowym, zdobywając czołowe miejsca oraz wyróżnienia. Warto podkreślić również wysokie wyniki uzyskiwane przez nich podczas przesłuchań organizowanych przez Centrum Edukacji Artystycznej.

W latach 2016–2018 współpracowałem z Polish Music Center w Los Angeles, pozostając w bezpośrednim kontakcie z jego dyrektorem prof. Markiem Żebrowskim, inicjatorem polsko-ukraińsko-amerykańskiego programu wymiany. W ramach tej współpracy dwie moje uczennice, ze szkół w Domosławicach i w Krakowie, zostały zakwalifikowane do udziału w Paderewski Festival w Paso Robles w USA, co stanowiło wyjątkowe wyróżnienie zarówno dla nich, jak i dla mnie jako pedagoga.

Moi uczniowie odnosili sukcesy w następujących konkursach:

- Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny w Trzcianie
- Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny w Libiążu
- Ogólnopolski Konkurs Pianistyczny im. prof. Janiny Romańskiej-Werner w Krakowie
- Ogólnopolski Konkurs Pianistyczny im. Teodora Leszetyckiego w Łańcucie
- Ogólnopolski Konkurs Pianistyczny „Piano e Forte” w Wieliczce
- Ogólnopolski Konkurs Pianistyczny im. Ignacego Jana Paderewskiego w Tuchowie
- Ogólnopolski Konkurs Pianistyczny w Kolbuszowej
- International Chopin Piano Competition w Wiedniu (Austria)
- International Gloria Artis Music Competition w Wiedniu (Austria)
- Międzynarodowy Konkurs Città di Treviso w Wenecji (Włochy)
- Swiss International Music Competition w Lugano (Szwajcaria)
- Amadeus International Competition w Salzburgu (Austria)
- Międzynarodowy Konkurs Pianistyczny „Music is Life” w Krakowie

oraz wielu innych.

Za swoją działalność pedagogiczną byłem wielokrotnie nagradzany: otrzymałem nagrody Dyrektora Szkoły Muzycznej I i II stopnia im. Bronisława Rutkowskiego w Krakowie oraz Dyrektora Szkoły Muzycznej I stopnia w Domosławicach. W 2015 roku uhonorowano mnie Nagrodą Burmistrza Miasta Czchowa, w 2023 roku – Nagrodą Prezydenta Miasta Krakowa, a ponadto dwukrotnie (w 2022 i 2025 roku) Nagrodą Rektora Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach.

W 2024 roku, podczas obchodów jubileuszu 60-lecia Szkoły Muzycznej I i II stopnia im. Bronisława Rutkowskiego w Krakowie, zostałem uhonorowany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Medalem Brązowym za Długoletnią Służbę, co stanowi dla mnie ogromne wyróżnienie i wyraz uznania dla mojego wkładu dydaktycznego i artystycznego w polską kulturę.

Wśród moich osiągnięć dydaktycznych i organizacyjnych istotne miejsce zajmuje aktywność konferencyjna, zarówno w charakterze czynnego uczestnika, jak i organizatora wydarzeń naukowych. Konferencje naukowe stanowią ważną przestrzeń refleksji i pogłębionej dyskusji nad zagadnieniami pedagogicznymi, psychologicznymi oraz dydaktycznymi, a jednocześnie mają istotny wpływ na kształtowanie mojego profilu pedagoga i badacza. Są one również wyjątkową okazją do wymiany doświadczeń edukacyjnych i konfrontowania poglądów estetycznych oraz poszerzania własnych horyzontów poznawczych w obszarze kształcenia muzycznego.

W 2020 roku, jeszcze w trakcie studiów doktoranckich, brałem czynny udział w Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej „Konteksty Kształcenia Muzycznego”, zorganizowanej przez Akademię Muzyczną im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi. Wydarzenie to zgromadziło pedagogów szkół muzycznych z całej Polski oraz uznane autorytety środowiska szkolnictwa artystycznego. Podejmowane podczas konferencji zagadnienia dotyczyły aktualnych problemów edukacji muzycznej młodego pokolenia, wyzwań stojących przed nauczycielami w realiach współczesnej kultury oraz możliwości głębszej integracji procesu dydaktycznego z obszarem sztuki wysokiej. W ramach konferencji wygłosiłem referat pt. *System oceniania w szkolnictwie muzycznym, perspektywa młodego pedagoga*, w którym analizowałem rolę oceniania jako narzędzia motywującego i wspierającego rozwój artystyczny ucznia.

Innym ważnym wydarzeniem był mój aktywny udział w odbywającej się cyklicznie Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Music Art XXI Century: History, Theory, Practice”. W ramach kolejnej edycji tej konferencji, która odbyła się w 2024 roku w Drohobyczu (Ukraina), wygłosiłem referat poświęcony problematyce etiudy fortepianowej, ze szczególnym uwzględnieniem jej funkcji dydaktycznej i potencjału artystycznego. Owocem tego wystąpienia była publikacja artykułu naukowego pt. *Etiuda fortepianowa – aspekty dydaktyczne oraz artystyczne ujęcie na przykładzie „Etiud w stylu romantycznym” polskiego kompozytora Waldemara Króla*, który ukazał się nakładem Wydawnictwa Uniwersytetu Pedagogicznego w Drohobyczu, UDC 78.087.5:780.616.433:78.071.1(438).

Udział w konferencjach krajowych i międzynarodowych pozwala mi nie tylko konfrontować własne doświadczenia pedagogiczne z praktyką innych środowisk, lecz także systematycznie

pogłębiać refleksję nad zależnościami między wykonawstwem, dydaktyką i badaniami naukowymi, co w sposób bezpośredni przekłada się na jakość mojej pracy artystycznej i edukacyjnej.

W roku 2025 brałem aktywny udział w przygotowaniu Ogólnopolskiego Seminarium Naukowego pt. „Sztuka w dobie kryzysu”, współorganizowanego przez Fundację Sztuka Wysoka i Instytut Muzyki Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach pod honorowym patronatem Rektora UJK. Równocześnie pełniłem funkcję członka jego rady naukowej, sprawując nadzór nad merytorycznym przebiegiem, zakresem tematycznym wystąpień oraz spójnością programu konferencji.

Seminarium poświęcone było analizie kondycji sztuki w obliczu wielowymiarowych kryzysów, jakie dotyczą współczesne społeczeństwa. Podejmowano zagadnienia związane m.in. z problemami edukacyjnymi oraz psychologicznymi będącymi skutkiem pandemii COVID-19, analizowano jej wpływ na funkcjonowanie instytucji kultury i systemu edukacji artystycznej, a także długofalowe konsekwencje ograniczenia bezpośredniego kontaktu mistrz–uczeń, rozmawiano o zmianie modeli kształcenia oraz o kondycji psychicznej młodych artystów. Istotnym wątkiem dyskusji był wpływ konfliktów zbrojnych, napięć społecznych oraz dynamicznych przemian kulturowych na działalność artystyczną i pedagogiczną. Wydarzenie stało się ważnym forum refleksji nad odpowiedzialnością artysty i pedagoga w realiach współczesnego świata oraz nad rolą sztuki jako przestrzeni dialogu, integracji i odbudowy wartości.

W mojej działalności artystycznej i pedagogicznej poczesne miejsce zajmuje również intensywna praca organizacyjna, która stanowi integralny element funkcjonowania współczesnego artysty. Uczestniczenie w tworzeniu wydarzeń muzycznych – konkursów, festiwali czy projektów współpracy międzynarodowej – pozwala nie tylko promować kulturę, lecz także budować trwałe pomosty między artystami, środowiskami akademickimi oraz instytucjami z różnych krajów. Praca organizacyjna daje możliwość nawiązywania kontaktów, wymiany doświadczeń, obserwowania różnorodnych praktyk artystycznych i pedagogicznych oraz rozwijania kompetencji, które znajdują bezpośrednie odzwierciedlenie zarówno w praktyce estradowej, jak i w działalności dydaktycznej. W mojej pracy jest to obszar o fundamentalnym znaczeniu. Od 2019 roku z powodzeniem realizuję i doskonalam swoje kompetencje w tych trzech obszarach w Międzynarodowym Stowarzyszeniu Artystycznym Gloria Artis w Wiedniu. Działalność w tej organizacji pozwala mi łączyć praktykę artystyczną i pedagogiczną z szeroko zakrojoną aktywnością organizacyjną o międzynarodowym zasięgu, stając się naturalnym przedłużeniem i rozwinięciem mojej dotychczasowej pracy.

Międzynarodowe Stowarzyszenie Artystyczne Gloria Artis w Wiedniu powstało w 2016 roku z inicjatywy prof. Jadwigi Padjas – wybitnej pianistki, absolwentki Akademii Muzycznej w Krakowie, mieszkającej na stałe w Austrii – jako przestrzeń wspierająca rozwój młodych talentów oraz promująca polską kulturę w Austrii i na arenie międzynarodowej. Od początku działalności Stowarzyszenie umożliwia uzdolnionym artystom, w tym wielu młodym Polakom, prezentację ich dorobku w prestiżowych wiedeńskich salach koncertowych. Od 2019 roku pełnię funkcję wiceprezesa Stowarzyszenia, aktywnie współtworząc jego kierunek programowy i odpowiadając za znaczącą część działalności organizacyjnej, programowej i artystycznej. Do moich zadań należy:

- współtworzenie koncepcji i programu projektów artystycznych,
- koordynacja organizacyjna konkursów, koncertów i festiwali,
- współpraca z instytucjami krajowymi i zagranicznymi,
- opieka artystyczna nad uczestnikami festiwali i konkursów,
- reprezentowanie Stowarzyszenia podczas wydarzeń międzynarodowych.

Misją Stowarzyszenia jest:

1. Organizacja koncertów, konkursów i międzynarodowych festiwali muzycznych z udziałem polskich artystów.
2. Promocja polskiej muzyki oraz polskich wykonawców w Austrii.
3. Tworzenie przestrzeni współpracy z międzynarodowym środowiskiem artystycznym.
4. Przybliżanie austriackiej publiczności polskiej kultury poprzez projekty kulturalne najwyższej jakości.

Najważniejsze projekty Stowarzyszenia to:

- **International Chopin Piano Competition**

To jedyny konkurs chopinowski organizowany w Austrii. Jego celem jest promocja twórczości Fryderyka Chopina oraz pogłębianie relacji młodych pianistów z polską kulturą. Konkurs przyciąga uczestników z wielu krajów, a ja od lat odpowiadam za jego współorganizację, przygotowanie koncepcji, koordynację przebiegu i opiekę artystyczną nad uczestnikami.

- **International Gloria Artis Music Competition**

To jedno z nielicznych wiedeńskich wydarzeń konkursowych otwartych dla wszystkich instrumentalistów. W konkursie regularnie uczestniczą młodzi artyści z Polski. Jako wiceprezes współtworzę jego formułę oraz biorę udział w działaniach organizacyjnych i promocyjnych.

- **International Gloria Artis Talents Festival**

To tygodniowy festiwal gromadzący młodych artystów z wielu krajów, podczas którego odbywają się koncerty, prezentacje oraz działania integracyjne. Jestem odpowiedzialny za jego część programową oraz współorganizację wydarzeń artystycznych. Festiwal ten zdobył uznanie młodych uczestników oraz publiczności, o czym świadczyć może fakt, że trzy edycje, które odbyły się po pandemii, zgromadziły ponad 3000 słuchaczy.

Stowarzyszenie współpracuje z wieloma prestiżowymi instytucjami, a nawiązywanie i utrzymywanie tych relacji stanowi również część mojej działalności organizacyjnej. Wśród naszych partnerów znajdują się:

- Senat Rzeczypospolitej Polskiej,
- Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Wiedniu,
- Ministerstwo Spraw Zagranicznych w Warszawie,
- Akademia Muzyczna w Krakowie,
- Akademia Muzyczna w Łodzi,

a także uczelnie zagraniczne, m.in.

- Baylor University (USA),
- University of Calgary (Kanada)

oraz

- Hochschule für Musik und darstellende Kunst Wien (Austria).

Wspólnie realizowane projekty pozwalają na międzynarodową wymianę doświadczeń oraz tworzą znaczącą platformę promocji polskiej kultury.

Szczególną wartością tej działalności jest dla mnie możliwość konsekwentnego promowania młodych, uzdolnionych artystów – zwłaszcza z Polski, z którymi silnie się utożsamiam i których rozwój obserwuję z podziwem. Stwarzanie im przestrzeni do prezentacji talentu na międzynarodowych estradach, wspieranie ich pierwszych kroków w świecie profesjonalnej muzyki oraz towarzyszenie im w budowaniu artystycznej tożsamości stanowi dla mnie źródło ogromnej satysfakcji i dumy. Jest to dla mnie jeden z fundamentalnych i najbardziej istotnych wymiarów mojej pracy, stanowi bowiem potwierdzenie sensu wieloletnich działań pedagogicznych, organizacyjnych i artystycznych.

Przy opracowywaniu autoreferatu korzystałem z następujących źródeł:

1. Chomiński Józef, Wilkowska-Chomińska Krystyna, *Formy muzyczne*, Kraków: Polskie Wydawnictwo Muzyczne, 1987.
2. Chwiłek Agnieszka, *Schumann, Robert*, w: Polska Biblioteka Muzyczna, <https://polskabibliotekamuzyczna.pl/encyklopedia/schumann-robert/> [dostęp: 18.12.2025].
3. *Encyklopedia muzyczna PWM. Część biograficzna*, tom 9 („S–Ś”), red. Elżbieta Dziębowska, Kraków: Polskie Wydawnictwo Muzyczne, 2007.
4. Pocij Bohdan. *Sonata*, cz. 5, „Ruch Muzyczny” 1986 nr 5.
5. Tomaszewski Mieczysław, *Interpretacja integralna dzieła muzycznego. Rekonesans*, Kraków: Akademia Muzyczna w Krakowie, 2000.
6. Zarych Elżbieta, *Fantastyka w utworach E.T.A. Hoffmanna*, Warszawa: Instytut Badań Literackich PAN, 1998.

Ukele, 7. 01. 2026 r.

